

Sygn. akt I PK 127/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa D. S.
przeciwko F. Spółce z o.o. w W.
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w C.
z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt IV Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w C. z 21 listopada 2013 r.

Skarżąca podniosła, że „prawidłowa wykładnia i zastosowanie przepisu art. 84 k.c. oraz prawidłowe zastosowanie przepisów art. 84, 86 i 87 k.c. w ustalonym stanie faktycznym tej sprawy wymaga wykładni obowiązujących przepisów, w szczególności w zakresie znaczenia sfery motywacyjnej (pobudek) działania osoby, która złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych swego oświadczenia woli, dla ustalenia czy błąd tej osoby był błędem istotnym.

Wskazane zagadnienie wymaga rozstrzygnięcia rozbieżności pojawiających się zarówno w orzecznictwie sądowym, jak i w doktrynie odnośnie rozumienia pojęcia błędu istotnego, co w istocie sprowadza się do ustalenia, czy błąd istotny odnosi się wyłącznie do treści czynności prawnej (a więc nie obejmuje sfery motywacyjnej działania osoby, która złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych swego oświadczenia woli), czy też w określonych sytuacjach faktycznych tzw. „błąd w pobudce” można uznać za błąd istotny. Przytoczona w uzasadnieniu niniejszego wniosku rozbieżność orzecznictwa sądowego i przedstawiona - w niezbędnym zakresie - argumentacja w tym przedmiocie Sądu Najwyższego (uzasadnienie niniejszej skargi kasacyjnej) wskazują, że w tej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, którego rozstrzygnięcie pozwoli na wyeliminowanie rozbieżności i wątpliwości w orzecznictwie sądowym, a także w doktrynie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzono, że „z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż powódka wyrażała wolę, aby w przypadku braku możliwości kontynuowania zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy

doszło z nią do rozwiązania stosunku pracy przy zachowaniu wynegocjowanych wcześniej przywilejów. Ostatecznie do rozwiązania stosunku doszło na warunkach, o które zabiegała od wiosny 2011 r. skarżąca” [...] Reasumując, w przypadku powódki nie można mówić o skutecznym uchyleniu się od skutków oświadczenia woli, bowiem oświadczenie powódki nie zostało dotknięte żadnymi wadami. Skarżąca nie pozostawała w istotnym błędzie, nie zastosowano wobec niej podstępów ani bezprawnej groźby. Apelująca miała pełne informacje dotyczące przebiegu procesu przejmowania kotłowni i możliwości wynikające z wykształcenia, wykonywanej pracy i pełnionej funkcji związkowej dla racjonalnej oceny sytuacji. Nie można również tracić z pola widzenia okoliczności, iż porozumienie zawarte w dniu 7 października 2011 r. jest realizacją jej postulatów zgłaszanych już w pierwszym kwartale 2011 r., a następnie [...] we wrześniu 2011 r.”.

Wobec powyższego, nie sposób uznać spełnienia przesłanek przysądu, ponieważ wskazany przez skarżącą problem interpretacyjny nie ma jakiegokolwiek wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Sąd Najwyższy nie przyjmuje skargi kasacyjnej do rozpoznania, w której jako przyczynę przyjęcia przedstawia się zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie nie miałoby znaczenia dla rozpoznania podstaw skargi (postanowienie SN 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, niepubl.) Rozważanie zagadnień teoretycznych, jeżeli nie jest to niezbędne do wykładni przepisu, który ma zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, nie należy do zadań Sądu Najwyższego (postanowienie SN z 12 sierpnia 2009 r., II PZP 8/09, niepubl.). To samo należy odnieść do podnoszonej potrzeby wykładni przepisów prawa.

Z tego względu orzeczono, jak w sentencji.